

ter. Disse oversigter må ses som en fortsættelse og videreudvikling af det landsdækkende landskabsboniteringskort fra 1972 («Det grønne kort»).

Til § 36 (Planlægningens indhold.):

1. Det er særegent for vore naturressourcer, at de er begrænsede, og de er gennem de seneste årtier blevet stadig mere sparsomme. De kan normalt ikke erstattes eller genskabes, når de først er blevet udsat for mere omfattende indgreb.

Det industrialiserede samfund udøver på forskellig måde et stærkt pres på vore naturressourcer. Det sker direkte gennem byggeri, anlægsarbejder, råstofindvinding, forurening og miljøgifte m. v. Men også friluftslivet påvirker i stigende grad landskabet gennem slitage og forstyrrelse af mere sårbare naturområder, plante- og dyrelivet.

Disse forhold understreger nødvendigheden af en kvalificeret fredningsplanlægning og af, at denne planlægning får en central placering såvel i den sammenfattende fysiske planlægning som i administrationen af ikke blot naturfredningsloven, men også anden arealanvendelses- og miljølovgivning.

Som noget særligt for naturfredningsinteresserne gælder, at de ikke blot indgår i naturfredningslovens formålsparagraf, men tillige i formålsbestemmelserne i en række andre arealanvendelses- og miljølove. Det gælder ikke blot den sammenfattende planlovgivning – lands- og regionplanlovene og kommuneplanloven – men tillige by- og landzoneloven, råstofloven, loven om erhvervelse af fast ejendom til fritidsformål og miljøbeskyttelsesloven.

En betryggende varetagelse af fredningsinteresserne sikres således ikke alene gennem administration af beføjelserne i naturfredningsloven. Et bredt spektrum af anden lovgivning må administreres med respekt af fredningshensynene.

Grundlaget for fredningsmyndighedernes og de kommunale myndigheders administration af denne lovgivning må derfor være en fredningsplanlægning, der ikke blot sikrer fredningsinteressernes indplacering i den sammenfattende fysiske planlægning, men som tillige udstikker retningslinjerne for de pågældende myndigheders udøvelse af deres administrative beføjelser.

Der findes i Danmark en række egnskaraktéristiske landskaber, som ofte går på tværs af regionale grænser, og som tilsammen er udtryk for det nedarvede kultur- og landskabsbillede. Det vil være de centrale fredningsmyndigheders opgave at sikre, at beskyttelsen af disse landskaber afspejles i de amtskommunale fredningsplaner. De cen-

trale fredningsmyndigheder må gøre rede for og afgrænse sådanne landskabelige sammenhænge og fredningsværdier af national interesse.

2. I forslaget § 36 bestemmes det, at amtsrådene, henholdsvis hovedstadsrådet, på det i § 35 nævnte grundlag skal udarbejde egentlige planer for de fredningsmæssige foranstaltninger og den landskabelige beskyttelse i de enkelte regioner.

Planbegrebet i denne sammenhæng har intet at gøre med det fredningsplaninstitut, som kendtes i naturfredningsloven tidligere. Her var der tale om en slags forfredninger, hvorved man gennem tinglysning af ofte summariske bestemmelser forbeholdt sig at få alle eller visse typer af arealdispositioner i området forelagt med henblik på vurdering af, om de burde imødegås gennem egentlige fredninger eller arealerhvervelser til det offentlige.

Planbegrebet i § 36 udgør den amtskommunale sektorplanlægning på fredningsområdet på linje med planlægning inden for andre sektorer som f. eks. vejplanlægning og råstofplanlægning.

På linje med andre sektorplantyper er fredningsplaner sidste led i en planlægningsproces, hvor amtsrådet med udgangspunkt i planlægningsgrundlaget – kortlægningsarbejdet, analyserne og vurderingen af de forskellige beskyttelses- og anvendelsesmuligheder – foretager en afvejning og udarbejder en plan.

Planen skal indledningsvis angive en overordnet målsætning for beskyttelse, pleje og anvendelse af regionens naturområder i overensstemmelse med regionplanlægningens retningslinjer for anvendelsen af det åbne land og under hensyntagen til de fredningsinteresser af national betydning, som miljøministeren har afgrænset og beskrevet.

Planen skal udpege de områder i regionen, som indenfor rammerne af den sammenfattende fysiske planlægning skal tjene til opfyldelsen af de i naturfredningslovens § 1 opregnede formål: beskyttelsesværdige landskaber og naturområder, vandløb og ferske vande, fjorde og havområder, vigtige landskabsbånd, f. eks. ådale og skovstrækninger som forbinder et naturområde med et andet eller forbinder en by med et naturområde, samt områder, der kan udnyttes rekreativt til f. eks. orienteringsløb eller sejlsport.

Planen skal angive egnede metoder og midler til at sikre gennemførelsen af de forslag, der opstilles for henholdsvis beskyttelse, pleje og anvendelse. Planen må vurdere, om områderne skal fredes eller erhveres, hvorledes områderne skal disponeres, hvem der skal bruge områderne, og hvorledes anvendelsen kan realiseres. Planerne skal så-